

det særlige Tilfælde, nemlig Forholdet ved 44de Bataillon og noget Mandskab overført fra 28de Bataillon. Jeg har nu faaet oplyst, at denne lille Gruppe af Mandskabet, 19 ialt, kom til at vente længere paa at nyde godt af den almindelige Orlov, end de fleste andre har gjort. Man er imidlertid nu naaet saa vidt, at af de 19 har de 11 haft denne Orlov, og de 8 skal have den i Morgen, saa for deres Vedkommende er Spørgsmaalet klaret. I det hele kan der naturligvis i det ene eller andet Tilfælde foregaa Fejl, men saa vidt disse kommer til Kundskab, bødes der paa dem bagefter. I alt væsentligt følges utvivlsomt Reglerne. I mangfoldige Tilfælde, hvor der tales om saadanne Fejl, beror det utvivlsomt paa, at man fra Mandskabets Side ikke har faaet fuld Besked og fuld Klarhed over, hvad det er, der er sket, eller hvad Reglerne betyder. Jeg har faaet adskillige Henvendelser, som saaledes har vist sig at være uberettigede.

Dernæst vil jeg gøre opmærksom paa, at der i et Blad har været fremsat en Forklaring, hvorefter det nu skulde være blevet meddelt Mandskabet, at de enkelte, der udtalte sig direkte til Krigsministeriet, vilde blive straffet derfor, og der tilføjes, at ogsaa Henvendelser fra paarørende eller andre, der stod i Forbindelse med Soldaterne, vilde blive straffet. Jeg vil for at undgaa Misforstaaelser paa dette Omraade oplyse, hvorledes Forholdet er. Efter det almindelige Tjenestereglement maa Henvendelser fra Soldaterne foregaa gennem Afdelingerne. Ansøgninger, Andragender og andet lignende skal indsendes gennem Afdelingerne, og hvor dette ikke har været klart forstaaet i denne Tid, er det i en af de sædvanlige Dagsbefalinger blevet indskærpet, at denne Regel er gældende. Derimod er det en Selvfølge, at der ikke findes noget som helst Forbud imod, at vedkommendes paarørende eller andre, der har Interesse for dem, henvender sig direkte til Krigsministeriet, men jeg bør naturligvis tilføje, at de, der saaledes ønsker at henvende sig til Ministeriet om en eller anden, ikke skal overvurdere Betydningen deraf. For det er klart, at man her ikke kan indrette sin Optræden overfor den enkelte under Indflydelse af, om vedkommende har mere eller mindre kraftige Fortalere. Man er nødt til saa nøje, som muligt er, ogsaa hvor der ikke er positive Lovbud eller Reglementsbud, at følge visse Regler med Hensyn til Tildelingen af Orlov, eller hvad det ellers kan være, disse Andragender drejer sig om. Endelig føjer jeg til, at den hurtigste Vej alle Dage vil være den at gaa

igennem Afdelingerne, idet det for Krigsministeriet, hvor der sker Henvendelser direkte til det, altid maa stille sig saaledes, at man, før man tør tage Standpunkt, maa henvende sig til vedkommende Afdeling og høre noget om vedkommendes Forhold. Jeg vil derfor anbefale ærede Medlemmer for deres Vedkommende at bidrage til, at Ansøgninger om alle disse Spørgsmaal fremkommer ad den regelmæssige Vej: gennem Afdelingerne.

Her vil jeg ogsaa gøre den Bemærkning, at for dem, der har Orlov, har vi nu ordnet det saaledes, at den almindelige Regel om, at de faar fri Rejse paa Statsbanerne den ene Gang, de har Orlov, udvides til at gælde, hver Gang de faar det. Yderligere mener vi, det er rigtigt at ordne Sagen saaledes for dem, der har den Frihed, som jeg omtalte, sidst jeg havde Ordet, enten fra Lørdag Eftermiddag til Søndag Aften eller den almindelige Frihed om Eftermiddagen — hvor de 10 pCt. faar Lejlighed til at forlade Afdelingens Omraade —, at de paa Statsbanerne kan rejse frem og tilbage paa enkelt Billet. Det er en Regel, som jeg maa antage, man med Rimelighed vil kunne gennemføre.

Det ærede Medlem fra Lyngby (Abrahamsen) dvælede ved forskellige Indkvarterings- og Forplejningsforhold. Det ærede Medlem, som selv har gjort Erfaringer med Soldater, som han har i Indkvartering, mente, at de Rationer, der sædvanlig uddeles til Soldaterne, ikke var tilstrækkelige. Jeg har lejlighedsvis talt med det ærede Medlem om Sagen, og han har givet mig en Skildring af, hvor stor Madforsyning det i et givet Tilfælde var nødvendigt at medgive en Soldat, for at han kunde blive mæt. Jeg maa tilstaa, at da jeg først hørte om Omfanget af disse Rationer, som det ærede Medlem overlod vedkommende Soldat, havde jeg det Indtryk, at det vilde være en fysisk Umulighed at sætte saa meget til Livs. Men efter at det ærede Medlem derpaa havde skildret, med hvor stor Respekt han saa op til vedkommende Soldat paa Grund af hans Højde, forstod jeg naturligvis noget bedre, hvorledes det i det givne Tilfælde kunde lade sig gøre. Nu er det mig imidlertid efter det ærede Medlems Udtalelse klart, at han ikke udelukkende har tænkt paa denne Mand, men ogsaa paa andre, som han har set eller hørt om. Derfor vil jeg give nogen Oplysning om, hvorledes Forholdet med disse Rationer er.

Den Ration, der uddeles til Soldaterne regelmæssig, bestaar efter Slutningen af September — og den har været tilsvarende